

**Astra
Filipsone**

821.174-31

Fi 517

Kristas Jūlijas Kreišmanes vāka dizains

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Astra Filipšone, 2023

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2023

ISBN 978-9934-31-395-0

1. NODAĻA

DRAUGU BŪŠANA

Cilvēki pamostas dažādi. Vieni pamostas ar blakusguļošā elkoni mutē. Citi mostas no tā, ka kaķis ir sācis ēst viņu matus, bet pēc gardās maltītes nolēmis savu dibenu atstutēt tieši uz nabaga gulētāja pieres. Kāds pamostas no bērnu radītās ultraskaņas un nepagurstošiem spērieniem pa diafragmu. Vēl kāds – no medmāsas sauciena vai cietuma uzrauga bļāviena. Un tad ir tādi cilvēki kā Nata, kas vienmēr pamostas vieni. Viņi ir bijuši vieni tik ilgu laiku, ka nemaz neatceras, kā tas ir, kad kāds tev uzliek siltu plaukstu uz pieres un saka: “Celies!”

Tomēr pavisam vientuļi Natas rīti nebija, jo patiesais viņas pamošanās iemesls parasti bija kaimiņa lamuvārdu birums aiz sienas. Viņš vienmēr nolamājās precīzi septiņos un četrdesmit piecās minūtēs, dažas sekundes pēc sava modinātāja signāla. Uz kaimiņa rīta rituālu varēja paļauties tāpat kā uz attālajiem baznīcas torņa zvaniem svētdienās.

Šajā rītā Nata atvēra acis vēl pirms kaimiņa. Kādu brīdi viņa blenza uz baltajiem griestiem, kuru stūrī bija redzamas senas nopludināšanas pēdas. Viņa sagaidīja pazīstamās skaņas, vēl drusku pavārtījās pa gultu,

sasprauda copē savas tumšās krēpes un lēnām izrāpās no gultas. Izrāpšanās bija vieglāka, zinot, ka cilvēks aiz sienas iet cauri līdzīgām ciešanām.

Tā kā pēdējo pāris mēnešu laikā Natai agri jāceļas bija tikai reizi mēnesī, viņa jau nedēļu iepriekš centās pieradināt savu miegaino organismu pie laicīgas acu atvēršanas. Nokļūšana bezdarbnieces statusā nāca komplektā ar saviem priekiem un izaicinājumiem. Pie priekiem noteikti varēja pieskaitīt miega pārbagātību, kas reizēm robežojās ar apātiju un diendusas izbaudīšanu gandrīz trīs reizes dienā. Diendusām gan kopumā nebija ne vainas, ja neskaita to, ka pamostoties bieži vien nebija saprotams, kas ir šī jocīgā pasaule un kurā tās attīstības fāzē ir atvērti acu plaksti.

Nata devās uz vannasistabu, nomazgāja seju un ielūkojās spogulī. Lai gan pirmajā acu uzmetienā viņa vēl izskatījās pēc jaunas meitenes un veikalā kādu grādīgāku dzērienu bez personu apliecinoša dokumenta aizvien vēl nevarēja iegādāties, tuvāk ieskatoties, varēja redzēt, ka nekāda sīkā viņa vairs nebija. Sejā pamazām bija iezīmējušās smalkas, nogurušas līnijas, un arī uz galvas vizēja pa kādam sudrabainam matam. Nata iesmērēja seju ar krēmu, apēda iepriekšējā vakarā pagatavotu čia pudiņu, iztīrīja zobus un apģērbās. Gada vēsajā periodā viņai par apģērbu daudz nebija jādāmā – skapī bija vairākas līdzīga piegriezuma vilnas kleitas, kuras nekad nepievīla un sildīja kā kollija pieskāriens. Tramvaja atiešanu no galapunkta viņa varēja redzēt no sava loga. Sagaidījusi manāmu kustību, Nata devās uz pieturu.

No likuma ārā kūņojās piektā tramvaja apaļīgais purniņš, kas to vienmēr atšķīra no citiem pilsētā sastopamajiem sugasbrāļiem. Cilvēku masa pieturā sāka paklausīgi slīdēt uz sliežu pusi, vienlaikus cenšoties izvairīties no steidzīgām automašīnām, kas par visām varītēm mēģināja apdzīt tramvaju, lai ietaupītu tik dārgās minūtes rīta sastrēgumstundā.

Ļaudis pieturā bija ļoti dažādi. Bija tādi ar mundru skatu un sārtiem vaigiem, kas bija cēlušies piecos un sākuši rītu ar siltu citronūdeni, lai jau šajā stundā būtu gatavi risināt biznesa pasaules problēmas. Bija aizpampuši skolēni, kas visdrīzāk līdz diviem naktī spēlējuši videospēles vai čatojuši ar neaizsniedzamām simpātijām no sociālo tīklu viltus profiliem. Bija pusmūža valsts iestāžu darbinieces un nedefinējamie neliela auguma pelēksejainie vīrieši melnās, piegulošās micēs un vienādās asfalta krāsas pufaikās. Bija arī pa kādai rūpīgi krāsotai latviešu zeltenei augstos papēžos, pa kādai vienkāršajai meitenei ar pelnu krāsas bizi un pa kādam bārdainim kovboja zābakos, kuri piesaistīja gandrīz visu to sieviešu skatienus, kuras nebija ieurbušās viedtālruņos. Nata zināja, ka nevēlas ar šiem cilvēkiem neko kopīgu, taču viņai patika tos vērot. Pēdējā laikā Natai šķita, ka viņa arī savu dzīvi drīzāk vēro no malas. Varbūt tādēļ, ka tā bija tik vienmuļa, ka nekur jau tā īsti nevajadzēja piedalīties.

Nata tramvajā iekāpa pati pēdējā un sniedzās pīkstināt biļeti, jau iepriekš zinot, ka aparāta ekrāns rādīs sarkano gaismiņu. Pēc bēdīgi garā signāla viņa brīdi parakņājās mugursomā, it kā meklējot citu biļeti, bet,

neko neatradusi, likās mierā un nostājās vagona aizmugurē, kur pieķērās roku balstam un caur stiklu vēroja, kā saule pamazām ceļas pār pilsētu.

Ikmēneša brauciens uz Nodarbinātības valsts aģentūru jau bija kļuvis par rutīnu. Esot jaunā darba meklējumos, Nata bija izskatījusi kaudzēm sludinājumu, uz dažiem aizsūtījusi pieteikumus, bet progresa pagaidām nebija. Vai nu atbilstoši sludinājumi gluži vienkārši netika ievietoti, vai arī viņas pieteikumi nozuda melnajā caurumā bez jebkādam pēdām. Nata reizēm centās iztēloties, ko saņēmeji ar viņas pieteikumu dara. Izlasa motivācijas vēstuli, ievada interneta meklētājā vārdu un uzvārdu, lai slepus izpētītu izskatu, ballīšu paradumus un ģimenes stāvokli, bet, atdūrušies pret faktu, ka šī persona nav publicējusi nevienu attēlu vai brokastu šķīvja izkārtojumu, atmet ar roku?

Jo ilgāks laiks pagāja bezdarbnieces statusā, jo vairāk Nata nesaprata, kas ir viņas aicinājums. Un vai mūsdienās vispār cilvēki mēdz sekot savam aicinājumam? Viņi drīzāk priecājas, ja dabū darbu, kurā priekšnieks uz viņiem augām dienām neauro, kolēģi nav sociālie teroristi un alga tiek izmaksāta laikā. Protams, bija tie daži izredzētie, kas skandināja, ka viņi nevienu stundu dzīvē nav strādājuši, jo darbs ir viņu vaļasprieks. Bet varbūt patiesībā bija otrādi un visa viņu dzīve nemanot bija kļuvusi par vienu lielu darbu? Vaļasprieks taču ir prieks, kuru tu gūsti, kad tev ir vaļa un kad nevienam no tevis neko nevajag. Uz šiem jautājumiem atbildēt nepalīdzēja arī Natas vienīgais draugs Artūrs. Viņš vienmēr lepojās ar savu frilancera un dzīves pavēlnieka statusu, taču virs Artūra galvas nepārtraukti karājās liels, smags mākonis,

vārdā neatbildēto e-pastu kastīte, kas tā īsti no galvvir-
sas nenozuda arī brīvdienās, kad daži biroja darbinieki
bija paspējuši aizmirst savu datora paroli.

Un, pat ja hobijs varētu kļūt par darbu, kas tad viņai
brīvajā laikā sagādāja prieku? Nekāda māksliniece no
Natas nesanāktu, visu veidu rokdarbi viņai sagādāja cie-
šanas. Viņa nojauta, ka varētu strādāt, piemēram, par
profesionālu auduma atpūkotāju. Pēdējā laika mīļākā no-
darbe – braukāšana ar *Philips* mašīnīti pa visiem mājās
pieejamajiem audumiem un skatīšanās, kā virsma pama-
zām paliek gluda – Natai sagādāja patiesu gandarījumu.
Taču profesiju klasifikatorā nekas tamlīdzīgs nebija atro-
dams.

Nata nesaprata arī to, cik tālu darba meklējumos viņa
drikst novirzīties no savas izglītības un vismaz iedo-
mātajiem talantiem, lai pati nesapītos savā neprofesio-
nalitātē. Viņa bija novērojusi, ka tie klasesbiedri, kas
savulaik nespēja atrisināt vienkāršus vienādojumus un
ekonomikā bija lauzījuši galvu pie ģimenes budžeta
plāna sastādīšanas, tagad vadīja kursus ar tik nervus
kutinošiem nosaukumiem kā “Liec naudai strādāt tavā
labā”, “Stratēģija veiksmīgai dzīvei” un tamlīdzīgi. Savā
ziņā tas iedrošināja – hei, draudziņ, ja viņi var, arī tu
vari! Tomēr vēl vairāk tas biedēja, jo nozīmēja, ka ir pavi-
sam reāla iespēja nonākt kolektīvā, kurā valda grūtgalvji
ar skaļu balsi un augstām ambīcijām. Pietika ar to, ka
salīdzinoši nesen Nata no viena čūsku midzeņa jau bija
izrāvusies. Kolektīvu būšana vispār bija ļoti savāda pada-
rīšana, jo to gandrīz nekad nevarēja novērtēt iepriekš.
Darba intervijā ir iespējams vismaz aptuveni prognozēt,
vai darba devējs būs lādzīgais, prasīgais, augstmanis

vai tirāns, un laicīgi nolemt – pieņemt piedāvājumu vai tīties lapās, bet kolēģus iepriekš novērtēt neviens neļāva. Kaut gan tieši tas, vai blakus tev nesēdēs kāds, kurš visu dienu bakstīs zobus ar simtgadīgu zobu bakstāmo kociņu, izdvesīs grūsniem lopiņiem raksturīgas skaņas vai pierakstīs blociņā katru tavu gājienu uz tualeti, nereti bija izšķirošais faktors, kādēļ cilvēks varētu negribēt strādāt kādā citādi visnotaļ patīkamā darba vietā.

Autoostas pieturā Nata izslidēja ārā no tramvaja kopā ar dažiem bomžiem un steidzīgām kundzēm. Ceļš caur tirgu vienmēr bija kolorīts. Tur varēja redzēt agrā rīta stundā sanākušos ļaudis, kas pat vēsā pavasara dienā bija gatavi stāvēt drēgnumā un tirgot Naukšēnu medu, riekstu pāršķeļamās ierīces sēnes formā, dīvainas šokolādes, kas, šķiet, bija nozagtas no kādas Āfrikas badacietējiem domātas humānās palīdzības kravas vai ko tam līdzīgu. Pa vidu kāds samtaini iečukstēja ausī “vodka, sigareti”, un reizēm tas izskanēja noslēpumaini kā mīlestības apliecinājums. Lai gan tirgus šarms patīkami aizskāra kādus ne pārāk labi izpētītus Natas dvēseles kambarus, viņa uz šiem aicinājumiem nereaģēja ne ar mazāko sejas muskuļu kustību un ātrā solī turpināja virzīties Nodarbinātības valsts aģentūras virzienā.

Tur viņa sagaidīja konsultante Sarmīte. Sarmītei bija siltas, bet sagurušas acis, un viņas ogļmelnajos matos vienmēr vizēja pāris centimetrus ataugusi sirma līnija. Nata nesaprata, kā tas iespējams, ka līnija katru reizi ir vienādā platumā. Vēl Nata mēdza aizdomāties par to, vai Sarmīte pati ir laimīga savā darbā. Varētu būt diezgan depresīvi redzēt, kā klienti ar tavu palīdzību atrod kāroto profesiju, kamēr tu jau gadu desmitiem sēdi

vienā un tajā pašā dermatīna krēslā un braukā ar peli pa paliktņi, uz kura attēloto palmu lapas ar katru gadu dilst aizvien plānākas. Nata līdzjūtīgi paskatījās uz Sarmīti un sasveicinājās.

– Nu, Nata, kā tad mums ir veicies? Kur mēs esam pieteikušies? – Sarmīte vaicāja, neviļus pieskardamās brillu kājiņai. Viņa bieži ar Natu runāja “mēs” formā, gluži tāpat kā jaunās māmiņas mēdz runāt par saviem mazuļiem.

– Nu tā... Īsti nekā. Nosūtīju pieteikumu piecām vakancēm. Tur bija tas mārketinga palīgs, tehniskais tulkotājs, kas tur vēl... – Nata stāstīja un vilka no somas ārā ieņurcītas pieteikumu kopijas.

– Un pagaidām nekādas atbildes?

– Nē. Mārketinga firma atbildēja, ka pieņēmuši citu speciālistu.

– Es te skatījos mūsu sistēmā... Tavā nozarē šobrīd īsti nav jaunu piedāvājumu, bet ir daži citi, kur neprasa specifisku izglītību. Piemēram, suņu staidzinātājs Mežaparkā. Degustāciju vadītājs lielveikala piena produktu stendā.. Es saprotu, ka bezdarbnieka pabalsts kļūst mazāks, un... Varbūt tu vēlētos paplašināt savu meklējumu apvārsni?

Nata nošķobījās. Viņa jau zināja visus šos piedāvājumus no galvas. Lai gan viņai nebija iebildumu pret suņiem, braukšana vairāk nekā stundu cauri visai Rīgai, lai tos staidzinātu par pieciem eiro stundā, neizklausījās prātīgi.

– Klausies, es atcerējos, – Sarmīte teica, noņemot brilles un cieši ielūkojoties Natas acīs. – Man ir viens paziņa, kas izveidojis tādu aplikāciju, kur cilvēki var noiřēt

draugu uz dienu. Viņš šobrīd meklē komandu – tos “draugus”, kuriem šajā aplikācijā strādāt. Vai tas tev šķistu interesanti?

Nata neticīgi lūkojās pretī. Noīrēt draugu uz dienu?

– Lūk, es tev uzrakstīšu viņu biroja adresi. Es tā sapratu, ka tur vienkārši var iet un mēģināt pieteikties. – Sarmīte teica, kaligrāfiskā rokrakstā virknējot vārdus uz rozā līmlapiņas.

– Mmm... – Nata novilka. – Nu, varbūt jāpamēģina. Es gan neesmu labs draugs.

– Oi, nu tas nekas! – Sarmīte iesaucās. – Vai tad mēs visi esam izcili draugi? Mums jau par to nemaksā.

Viņas pārsprieda dažas atlikušās formalitātes un atva-dījās. Izejot no kabineta, Nata skatījās uz dūrē sažņaugto lapiņu. Gogoļa iela 16. Tam bija jābūt tepat ap stūri. Velkot mēteli, viņa vēl mirkli šaubījās par šo pasākumu. Kopš skolas pabeigšanas Natas dzīvē bija tikai viens uzticams draugs – kaimiņš un bērnudārza draugs Artūrs, visi pārējie bija kaut kur pašķīduši. Ar meitenēm viņai nekad tā īsti nebija sapasējis. Nata nemācēja runāt meiteņu valodā, sajūsmināties par apģērbu un aksesuāriem, ar aizrautību aprunāt citus vai sapņot par dārgām kāzām un smaržīgiem zīdaiņiem. Skolas laikā Natai bija dažas tuvas draudzenes, bet viņas visas izrādījās pārāk aizņemtas ar sevi. Nata vienmēr atcerējās tās skumīgās dzimšanas dienas, kuras bija iekritušas tieši vasaras tveices pilnbriedā un kurās neviena no draudzenēm nepiezvanīja. Neiemeta akmentiņu logā, neuzdāvināja kādu neva-jadzīgu sīkumu. Tagad Natai bija dažas labas paziņas no universitātes, ar kurām reizi gadā varēja satikties

kādā filologu pasākumā. Bija dažas kursabiedrenes, kas, iespējams, arī būtu bijušas radniecīgas dvēseles, bet, tā kā viņas visas bija vienpates, neviena nekad nesaņēmās uzrakstīt otrai, ka vajadzētu tikties. Tā arī viņas nekad nesatikās.

Un varbūt nemaz nevajadzēja. Esot vienpatei, Natai nebija jāiesaistās potenciālās apvainošanās drāmās. Nebija jāpārdzīvo par nepiepildītām gaidām. Ja tu otram palūdz no veikala atnest kaut ko garšīgu, taču viņš atnes nevis saldējumu ar šokolādes skaidiņām, bet cepumu kraukšķiem, var sekot diezgan liela vilšanās. Galu galā varbūt ar “garšīgs” tu šodien biji domājis karbonādes gabalu, bet otrs to nebija nolasījis. Pašam ar savām gribēšanām tikt galā bija daudz vienkāršāk. Nekādu kompromisu un pielāgošanos. Turklāt, ja kaut kur internetā klejojošā teorija par to, ka cilvēks esot vidējais aritmētiskais iznākums no pieciem viņa labākajiem draugiem, bija patiesa, Nata nespēja iedomāties, ka fiziski būtu iespējams apkopot piecus tik normālus cilvēkus, lai gribētos būt viņu mediānai.

Lai vai kā, jocīgo darbu bija vērts pamēģināt. Sarmītei bija taisnība: jo vairāk dila Natas bezdarbnieka pabalsts, jo plašākas iespējas bija jāapsver. Aizņemties naudu no vecākiem rēķinu apmaksai bija pēdējais, ko viņa bija gatava darīt.

Pārbaudījusi, kur atrodas konkrētā adrese, Nata naskā solī devās turp. Te jau tā bija – mājas pelēcīgais vaigs ne ar ko īpaši neatšķīrās no pārējām tikpat drūmajām ēkām Gogoļa ielā. Kāpņutelpā smaržoja pēc pelējuma un nenosakāmām bērnu dienu atmiņām. Iespējams, ka

deviņdesmitajos pelējums bija visur, tāpēc atkalsatikšanās ar šo smaržu nesagādāja nepatīkamas izjūtas, drīzāk nostalgiju pēc laika, kad kāds cits rūpējās par tavām problēmām.

Otrajā stāvā pie blāvi zaļi krāsotās sienas bija piesprausta svaiga plāksnīte ar uzrakstu “Čomiņš”. Nata brīdi nominstinājās, atieza zobus un paskatījās telefonā, lai pārlicinātos, ka tajos nav iesprūdusi čia sēkliņa, un nospieda zvana pogu. Pie durvju stenderes piestiprinātajā kamerā iedegās lampiņa, atskanēja mikroфона krekšķis, un durvis atvērās.

Birojā valdīja pilnīgi cita gaisotne. Šeit bija spožas, siltas lampas, gaišpelēki, mājīgi paklāji un gar sienām novietoti dzeltenī sēžammaisi. Nata rūpīgi noslaucīja zābakus uz raupja kājslauķa, ko rotāja gaišbrūns uzraksts “*You’re welcome*”. Pēc brīža no kādas sānu telpas iznira neliela auguma formīga blondīne ar apaļiem, sārtiem vaigiem, kas izskatījās kā ievaskoti rožāboli.

– Vai jums ir sarunāta tikšanās? – sievietē vaicāja, piekārtodama svārkus.

– Īsti nē. Man nodarbinātības aģentūrā ieteica, ka šeit varot mēģināt dabūt darbu tādā kā draugu aģentūrā, – Nata atbildēja, ņurcot rokā lietussargu.

– Ā, jā, protams! – sārtaidze atbildēja. – Uzgaidiet te mirklīti. Ja nevēlaties sēsties pufikā, varat iekārtoties virtuvē pie galda.

Nata uzmeta aci sēžammaisiem. Tiem blakus bija viens normāls krēsls, taču tas bija noklāts ar krāsainiem bukletiem.

– Paldies, es mēģināšu apsēsties tepat, – Nata atbildēja.

Sārtvaidze pazuda gaiteņa galā. Nata pakāra mēteli, lietussargu, un centās apsēsties dzeltenajā pupu maisā. Tas būtu bijis ļoti ērti mājas apstākļos, kur viņa izgūlusies varētu ēst popkornu un skatīties kādu lētu komēdiju, bet šeit sēdēšana bija diezgan neērta. Natai pakustoties, sēžammaiss katru reizi izdeva nepieklājīgus trokšņus.

Nata bija paspējusi izpētīt tikai pāris bilžu ar neiedvesmojošiem citātiem, kuras karājās gaitenī pie sienas, kad viņu izsauca uz gaiteņa galā esošo pārrunu telpu. Nata juta, ka vaigos sakāpj sārtums. Viņa parasti mēdza visu izdomāt vairākus soļus uz priekšu, bet šoreiz to īsti nebija paguvusi, un tas sagādāja zināmu diskomfortu.

Sapulču telpā otrpus galdam sēdēja divi cilvēki. Nata bija uzmetusi viņiem īsu skatienu un apsēdusies savā krēslā, kad iedžinkstējās taimeram līdzīga skaņa, ko viņa atpazīna kā atblāzmu no sava svētdienas rītu olu vārīšanas rituāla.

– Sveika! Es esmu Gints, – teica iesirms, kopts kungs gaišrozā kreklā, pasniedzot roku Natai. Vīrieša balss bija tik spēcīga, ka šķietami ievibrēja šaurās telpas logus, aiz kuriem vējā viegli ligojās iekšpagalma bērzi. Nata atbildēja sveicienam un nosauca savu vārdu. Pēc sekundes Gints ieslīga dziļāk savā ofisa krēslā, ar skaļu krakšķi iekodās pildspalvas galā un sakrustoja kājas, tādējādi atklājot zeķes ar dzelteniem smaidiņiem. No viņa virmoja spēcīgs ciedra un muskusa aromāts. Tad ar sevi iepazīstināja blakussēdētājs – gaišmatains vīrietis, kuram bija augstāka, viegli piesmakusi balss. Tas bija Valdis.

– Kādi vēji tevi pie mums atpūtuši? – Gints vaicāja.

– Esmu darba meklējumos. Sarmīte no Nodarbinātības valsts aģentūras ieminējās, ka jūs meklējat darbiniekus,

un es nolēmu pamēģināt, – Nata stāstīja, hipnotizējot taimeru. – Man jāsaka godīgi, ka neko daudz par jūsu projektu nezinu, taču ideja likās oriģināla.

Natas zemā un labi nostādītā balss vienmēr izklausījās mierīga un pārliecinoša pat brīžos, kad iekšēji viss trīcēja.

– Ā, Sarmīte! Lāga dvēsele tādu foršu meiteni pie mums atsūtījusi. Tev tāds interesants vārds, – sprieda Valdis. – Un droši vien tikpat interesanta personība? – Vīrietis piekārtāja brilles biezās, melnās rāmjos, cenšamies labāk saskatīt savu upuri.

– Vai man uz to jāatbild? – Nata apmulsa. Zāles durvis pavērās, un pa tām ienāca slaida tumšmate, kas nosēdās tukšā krēslā blakus vīriešiem.

– Tu saproti, šis ir darbs ar cilvēkiem, – Valdis turpināja, pirms tam uzmetis paviršu skatienu kolēģei. – Mūs īpaši neinteresē tava izglītība. Lai gan, domājams, ka bakalaura grāds vismaz ir iegūts?

– Jā, ir bakalaurs baltu filoloģijā. Esmu gājusi arī dažādos ar mārketingu un reklāmu saistītos kursus.

– Nu lieliski, mums piespēlēta izglītota dāma, – vīrietis turpināja. Natai pēkšņi šķita, ka viņu šeit uztver kā astoņpadsmitgadīgu meiteni.

– Zini, mēs jau esam atklājusies par darbaholismu un punktuālismu kā sliktākajām rakstura īpašībām. Tāpēc vienkārši pastāsti, kāpēc tu būtu labs draugs, – viņš aicināja un ar krēslu pievilkās tuvāk galdam. Nata brīdi apdomājās.

– Ko mēs sagaidām no drauga? Laikam uzklausīšanu. Tāpēc jau saka, ka suņi ir cilvēka labākie draugi. Jo viņi uzklausa un nerunā pretī. Es varu būt tāds suns.